

Arrest

nr. 153 692 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: Xabie

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 november 2014, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 22 mei 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 26 mei 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2014 werd ingediend door:

Naam: [E.S.]

Voornaam: [R.]

Nationaliteit: Marokkaans

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 27.06.2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens verdovende middelen: bezit zonder vergunning; handel; vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Er wordt immers opgemerkt dat de 'georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Betrokkene was, overeenkomstig de gegevens in het administratieve dossier, sedert 20.11.2009 gehuwd met zijn toenmalige vrouw. Uit dit huwelijk werden de twee Belgische minderjarige kinderen van betrokkene geboren, respectievelijk op 18.09.2009 en 17.01.2011. Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover de beide Belgische referentiepersonen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging

in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat art. 43, 2° Vw luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

In casu is de weigeringsbeslissing als volgt gemotiveerd:

“Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van art. 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is gekend in België voor bezit, handel en vervaardigen van verdovende middelen. Betrokkene werd op 27.06.2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Uit de aard en de ernst, de recentheid in de tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”.

Deze motivering schendt de materiële motiveringsplicht omdat het vaststellen van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging afgeleid dient te worden uit het gedrag van de verzoeker. In casu wordt het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging slechts afgeleid uit de aard en de ernst van de strafbare feiten.

Dat een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond twee elementen kent; er moet vanzelfsprekend sprake zijn van een strafrechtelijke veroordeling, maar dit moet steeds gepaard gaan met elementen uit het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Dit is duidelijk verwoord in Richtlijn 2004/38/EG.

Art 27 lid 2 van de Richtlijn luidt als volgt:

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met preventieve redenen mogen niet worden [aan]gevoerd.”

Dat in geval van een strafrechtelijke veroordeling de concrete persoonlijke omstandigheden steeds moeten worden onderzocht.

Dit heeft de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in een arrest van 14 juli 2009. In dat geval ging het om een veroordeling tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens mensenhandel. Daar overweegt de Raad als volgt: “Gelet op art. 43 Vw volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde.”

Een meer recent arrest van de Raad bevat een soortgelijke overweging:

“Dit houdt onder meer in dat indien verweerder de aanvraag van verzoekster wenst af te wijzen om dat zij naar zijn oordeel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, hij rekening dient te houden met de verplichtingen die opgenomen zijn in artikel 43 van de Vreemdelingenwet en hij dient na te gaan of het gedrag van verzoekster heden nog een werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De stelling van verzoekster dat verweerder niet de controle die door artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd heeft doorgevoerd kan worden gevolgd”.

In onderhavig geval heeft de verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins onderzocht. Er wordt slechts verwezen naar een oude strafrechtelijke veroordeling om te motiveren dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat art. 43 Vw. werd geschonden.”

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker onterecht voorhoudt dat verweerder zijn persoonlijk gedrag niet in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder heeft er immers op gewezen dat verzoeker betrokken was bij de georganiseerde drugshandel en hiervoor, bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 27 juni 2012, ook effectief werd veroordeeld en dat uit de door verzoeker gepleegde feiten een gedrag blijkt waaruit kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder heeft het gedrag van verzoeker derhalve in aanmerking genomen. Hij heeft ook een evenredigheidstoetsing doorgevoerd en hierbij rekening gehouden met het feit dat illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de wettige economie en de stabiliteit en de veiligheid in landen. Er moet tevens worden geduïd dat verweerder vermag uit het feit dat verzoeker in het verleden betrokken was bij de georganiseerde drugshandel te deduceren dat hij reeds een gedrag vertoonde dat toelaat te besluiten dat hij heden nog steeds als een werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden beschouwd. Er moet voorts worden gesteld dat niet wordt aangetoond dat dit standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is. Verweerders zienswijze vindt ook zonder meer steun in het vonnis waarnaar hij verwijst en waarin de strafrechter stelde dat verzoeker enkel uit is op snel geldgewin zonder rekening te houden met de nefaste gevolgen van het gebruik van verdovende middelen voor de afnemers en stelde dat het gebruik van heroïne uiterst gevaarlijk is en vaak een dodelijke afloop kent.

Aangezien verweerder zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling en geenszins blijkt dat hij is voorbijgegaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet – verweerder heeft in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zelfs uitdrukkelijk verwezen naar dit wetsartikel – kan verzoeker niet nuttig verwijzen naar het arrest nr. 29 861 van 14 juli 2009 en het arrest 76 133 van 28 februari 2012 van de Raad.

De uiteenzetting van verzoeker leidt niet tot de conclusie dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Hij stelt het volgende:

“De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van art. 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

Krachtens art. 8 Vw dient het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens te vermelden op welke grond van art. 7 Vw dit werd gebaseerd.

De motivering verwijst op geen enkele manier naar één van de gronden genoemd in art. 7 Vw.

Aan het vereiste van art. 8 Vw is derhalve niet voldaan.”

3.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), daar verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving gezien de georganiseerde drugshandel waaraan hij heeft deelgenomen, feiten die door verzoeker niet worden betwist en waarvoor hij op 27 juni 2012 door de correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf.

De bestreden beslissing werd bovendien afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven blijkt afdoende waarom de aanvraag afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten, dat die weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader te worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het Bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.”

3.2.3. Allereerst moet worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite die aan de basis liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt derhalve niet.

Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan enkel worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten om te voldoen aan de bijzondere motiveringsverplichting die is opgenomen in artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel bepaalt duidelijk dat indien verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt hij de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast moet vermelden. Verweerder heeft deze verplichting duidelijk niet gerespecteerd. Hij heeft zelfs geen enkele overweging ter onderbouwing van zijn beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vermeld. Verweerder kan daarnaast niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij zou zijn vrijgesteld van de uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende motiveringsverplichting louter omdat hij reeds een andere beslissing heeft gemotiveerd of omdat hij van oordeel is dat hij geen beoordelingsmarge heeft. Een dergelijke vrijstelling is namelijk niet voorzien in artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 8 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hij heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat noopt tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK